

Debreceni Ítéltábla
Mf.I.50.016/2021/9.

A Debreceni Ítéltábla a személyesen eljáró FELPERES NEVE (CÍM) felperesnek – a Vértesyné dr. Bokor Katalin jogtanácsos által képviselt I. r. FELPERES NEVE (CÍM) I. rendű, a II. r. FELPERES NEVE (CÍM) II. rendű és a Pleszkóné dr. Gál Mária Ildikó jogtanácsos által képviselt III. r. FELPERES NEVE (CÍM) III. rendű alperesek ellen hivatásos szolgálati jogviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezménye iránt indult perben a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.M.49/2019/16. számú ítélete ellen a felperes által M.70.179/2020/3. szám alatt benyújtott fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla a (II. r. ALPERES NEVE) II. r. alperes vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezi és a pert megszünteti, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a le nem rótt fellebbezés illeték az állam terhén marad.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A felperes a III. r. alperesnél állt szolgálati viszonyban. A (III. r. ALPERES SZERVEZETI EGYSÉG NEVE) vezetője 2016. május 13. napján elrendelte a felperes soron kívüli pszichológiai alkalmassági vizsgálatát, akit az elsőfokú eljárásban alkalmatlannak, a másodfokú eljárásban, a 2016. június 28. napján elvégzett pszichikai alkalmassági vizsgálat alapján 2016. szeptember 28. napjáig ideiglenesen alkalmatlannak minősítettek. A megismételt alkalmassági eljárás során a felperes 2016. szeptember 28-án elsőfokon, 2016. október 26. napján a másodfokú eljárásban is pszichésen alkalmatlan minősítést kapott. Ezen másodfokú minősítésében a minősítés okaként a pszichés egyensúly tartós hiányát; önkontroll hiányát, zavarát; túlzott agresszivitást; felelősségtudat nem megfelelő szintjét és az alkalmazkodási készség, flexibilitás alacsony szintjét jelölték meg. A felperes ezen megállapításokat vitatta arra hivatkozva, hogy a korábbi alkalmassági vizsgálatát követően a megfelelő gondozást nem kapta meg.

[2] Ezt követően a felperes egészségügyi alkalmasság felülvizsgálatára irányuló eljárást (FÜV) rendeltek el, melynek eredményeként a (II. r. ALPERES SZERVEZETI EGYSÉG NEVE) 2017. február 16. napján kelt orvos-szakmai véleményével a felperest pszichés okból hivatalos szolgálatra alkalmatlannak

minősítette. Ennek indokaként a 2016. október 26. napján a másodfokú egészségügyi alkalmassági eljárásban már megjelölt BNO kódot, illetőleg egészségügyi alkalmassági táblázat pszichológiai kódjait határozta meg. Az orvosszakértői szakvélemény alapján ugyanezen a napon a (II. r. ALPERES SZERVEZETI EGYSÉG NEVE) 382-219/216. szám alatti határozatával a felperest hivatalos szolgálatra alkalmatlannak minősítette, tájékoztatta a határozat ellen igénybe vehető jogorvoslatról. A felperes a fellebbezési jogáról lemondott, így az elsőfokú határozat 2017. február 16. napján jogerőre emelkedett.

[3] A (III. r. ALPERES SZERVEZETI EGYSÉG NEVE), mint munkáltató 2017. február 24. napján ezen előzményeket követően egyeztetést tartott a felperessel, és részére a III. r. ALPERES NEVE (III. r. ALPERES SZERVEZETI EGYSÉG NEVE) hivatali állományában takarító közalkalmazotti státuszt ajánlott fel, melyet a felperes nem fogadott el. A jegyzőkönyvben rögzítettek szerint a felperes kifejezetten kérte, hogy szolgálati jogviszonyát felmentési idő igénybevétele nélkül, felmentéssel szüntessék meg 2017. február 28-i hatállyal.

[4] A (III. r. ALPERES SZERVEZETI EGYSÉG NEVE) vezetője 05010-171/790-1/2017.MI. számú állományparancsával a felperes (III. r. ALPERES SZERVEZETI EGYSÉG NEVE)-nél 2012. augusztus 1. napjától fennálló szolgálati viszonyát felmentéssel megszüntette a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (továbbiakban: Hszt.) 80. § (2) bekezdés b) pontja, 86. § (2) bekezdés a) pont aa) alpontja, az (5) bekezdés, (6) bekezdés a) pont ac) alpontja, valamint a 31/2015. (VI.16.) BM rendelet 50. § b) pontja alapján 2017. február 28. napjával.

[5] A felperes 2017. március 27. napján terjesztett elő keresetet a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon az (I. r. ALPERES NEVE) I. rendű, a (II. r. ALPERES NEVE) II. rendű és a (III. r. ALPERES NEVE) III. rendű alperesek ellen. Keresetében annak a megállapítását kérte, hogy a lefolytatott pszichikai alkalmassági vizsgálatával kapcsolatos eljárás során az I. rendű alperes megsértette az egyes rendvédelmi szervek hivatásos állományú tagjai egészségügyi, pszichikai és fizikai alkalmasságáról, közalkalmazotti és köztisztviselői munkakör egészségi alkalmasságáról, a szolgálat, illetve keresőképtelenség megállapításáról, valamint az egészségügyi alapellátásról szóló 57/2009. (X.30.) IRM-ÖM-PTMN együttes rendelet 33. § (4) bekezdését, ezért az eljárást és az eljárás alapján a II. rendű alperes által hozott, hivatásos szolgálatra alkalmatlanságát megállapító FÜV határozatot a bíróság helyezze hatályon kívül, a peres eljárás során rendelje el igazságügyi orvosszakértői vizsgálatát és ennek eredményétől függően a III. rendű alperest kötelezze hivatásos szolgálati jogviszonyának helyreállítására, továbbá elmaradt jövedelem megfizetése címén összesen 360 000 forint és ezen összeg után 2017. március 27. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére.

[6] Az I. rendű alperes kérte a perből való elbocsátását a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (továbbiakban: 1952. évi Pp.) 64. § (2) bekezdése alapján, figyelemmel arra, hogy a Hszt. 270. § (3) bekezdés a) pontja szerint a keresetet a hivatásos állomány tagja a rendvédelmi szervnek azon szervezeti egységével szemben indíthatja meg, melynek előjárója a jogvitára okot adó intézkedést hozta. Előadása szerint nincs tudomása arról, hogy a felperes által a jogviszonyát megszüntető állományparancs elleni szolgálati panaszt terjesztett volna elő; ennek hiányában az 1952. évi Pp. 157. § a) pontja alapján – figyelemmel

a 130. § (1) bekezdés c) pontjára is – a per megszüntetésének van helye. Érdemben is hangsúlyozta, hogy a per kizárólag a III. rendű alperes ellen folyhat, a további alperesek megjelölése téves. Hangsúlyozta, hogy külön a FÜV határozat bíróság előtt nem támadható meg, jogorvoslat a munkáltató megszüntető döntése ellen vehető igénybe.

[7] A III. rendű alperes ellenkérelmében elsődlegesen kérte a per megszüntetését, illetőleg a keresetlevél elutasítását az 1952. évi Pp. 130. § (1) bekezdés a) pontja alapján, figyelemmel arra, hogy a felperes az állományparancsot 2017. február 27. napján átvette, ellene azonban szolgálati panaszt nem terjesztett elő, így a Hszt. 267. § (3) bekezdése és 270. § (1) bekezdés a) pontja alapján a bírósági jogorvoslat feltételei nem valósultak meg. Érdemben kérte a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását. Hivatkozott arra, hogy a pszichikai alkalmasság minősítésével összefüggésben az első- és másodfokon hozott döntések ellen önálló jogorvoslatnak van helye, a felperes a minősítést tartalmazó iratokon – kivéve a 2016. június 28. napján kelt döntést – valamennyi alkalommal bekarikázta ugyan a „fellebbezést nyújtok be” lehetőséget, azonban az elsőfokú minősítések elleni indokolást tartalmazó beadványt a III. rendű alperesnél nem terjesztett elő. A felperes az elsőfokú FÜV határozattal szemben jogorvoslattal nem élt, fellebbezési jogáról lemondott; e határozat bírósági előtti megtámadására csupán a rendelkezésre álló jogorvoslati jogosultság kimerítését követően, a határozat jogerőre emelkedését követő 30 napon belül lett volna lehetősége. A felperes keresete nem irányul a szolgálati jogviszonyát felmentéssel megszüntető parancs hatályon kívül helyezésére, a szolgálati jogviszonyba visszahelyezésére csak ilyen kereseti kérelem megalapozottsága esetén kerülhetne sor.

[8] A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 71.M.880/2017/11. számú végzésével a pert mindhárom alperes vonatkozásában megszüntette az 1952. évi Pp. 130. § (1) bekezdés c) pontjára visszautalva, az 1952. évi Pp. 157. § a) pontja alapján, figyelemmel arra, hogy a Hszt. 270. § (1) bekezdés a) pontja alapján igénybe vehető bírósági út feltételei nem valósultak meg. A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Törvényszék 7.Mpkf.671.115/2018/3. számú végzésével a permegszüntető végzést hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per további tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította, részletesen felsorolva a keresetlevél hiányosságait, rámutatva, hogy ezen hiányosságok miatt nem állapítható meg, hogy pontosan milyen jogcímen és minek a megtérítésére kéri kötelezni a felperes az alpereseket, illetőleg a megállapítási kereset előterjesztésének feltételei fennállnak-e. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 58.M.1864/2018/2. számú végzésével illetékességének hiányát állapította meg és elrendelte a keresetlevél áttételét a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz.

[9] Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította és kötelezte a felperest, hogy az I. rendű alperesnek 10 000 forint, a III. rendű alperesnek 30 000 forint perköltséget fizessen meg. Megállapította, hogy a le nem rótt 21 600 forint eljárási illetéket az állam viseli.

[10] Az ítélet indokolásában rögzítette, hogy a felperest több végzéssel is felhívta a keresetlevél hiányainak pótlására, illetőleg ennek érdekében személyes meghallgatásra is idézte, azonban a felperes a személyes meghallgatáson nem jelent meg, a keresetlevél hiányait írásban sem pótolta. Nem állapítható meg ezért, hogy a felperesnek az I., II. és III. rendű alperesekkel szemben fennáll-e a keresetindítás jogalapja, nem lehetett tisztázni a keresetindítás jogcímét, a konkrét marasztalási és megállapítási igényeket, illetőleg azt, hogy

a felperes a felmentésére vonatkozó intézkedéssel szemben élt-e szolgálati panasz lehetőségével. Az sem volt megállapítható, hogy a II. rendű alperes perbeli jogképességét mire alapítja a felperes. Erre tekintettel a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest az I. és a III. rendű alperes javára a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján kiszámított, mérsékelt összegű ügyvédi munkadíj, mint perköltség megfizetésére.

[11] A felperes fellebbezésében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását. Hivatkozott arra, hogy az egész eljárás során a bíróság rendelkezésére álltak azon dokumentumok, amelyek igazolták az általa hivatkozott jogszerűtlenségeket, a FÜV eljárás hiányosságait, az eljárás során benyújtott panaszainak figyelmen kívül hagyását. Hangsúlyozta, hogy az eljárás során megsértették az 57/2009. (X.30.) IRM-ÖM-PTNM együttes rendelet 5. § (2) bekezdését, mivel érdemi tájékoztatást nem kapott az alkalmatlan minősítés pontos okáról. A III. rendű alperes jogi képviselőjének előadásával ellentétben 2016. november 28-i dátumú fellebbezését nem az október 26-án hozott másodfokú döntés elleni jogorvoslatként terjesztette elő, hanem a FÜV Bizottságnak küldte meg a vizsgálat elrendelése elleni ellenvetésként az 57/2009. (X.30.) IRM-ÖM-PTNM rendelkezései szerint; ennek ellenére a FÜV Bizottság ezen beadványát nem olvasta el és nem is értékelte, amely a fenti rendelet 33. § (1) bekezdésébe ütközik. A FÜV eljárást végző orvos a rendelet 3. § (5) bekezdését megsértve anélkül járt el, hogy korábbi orvosi iratait részére megküldték volna, a bizottság által kiállított vélemény így nem lehet megalapozott. Megsértették továbbá a 6. § (2) bekezdés g) pontját, hiszen az egészségi alkalmassági vizsgálat során laboratóriumi vagy más kiegészítő, diagnosztikus vizsgálatot nem végeztek. Mindezekre tekintettel indokolt a FÜV Bizottság határozatának hatályon kívül helyezése.

[12] Hivatkozott továbbá arra is, hogy a 2016. június 28. napján ideiglenesen alkalmatlan minősítéssel zárult pszichológiai alkalmassági vizsgálatról szóló iraton semmilyen tünet, megállapítás nincs megjelölve. Ezen az iraton ő „fellebbezést nyújtok be” részt nem karikázott be, az iratot nem írta alá. Ezt követően ideiglenes gondozását kellett volna elvégezni, erre azonban ténylegesen nem került sor, mellyel megsértették az 57/2009. (X.30.) IRM-ÖM-PTNM együttes rendelet 23. § (4) bekezdését. Ennek ellenére az ismételten vizsgálatát elvégezték, amely alkalmatlan minősítéssel zárult, ezen irat szerint arról tájékoztatták, hogy a minősítéssel szemben további fellebbezésnek nincs helye, holott az 57/2009. (X.30.) IRM-ÖM-PTNM együttes rendelet 33. § (1) bekezdése jogorvoslatot biztosít a számára.

[13] Kiemelte, hogy a határozatokban foglaltak nem valósak, hiszen a (EGÉSZSÉGÜGYI INTÉZMÉNY NEVE) 2017. február 1-jén kelt szakvéleménye szerint pszichiátriai betegségben nem szenved, annak gyanúja sem merült fel. Utalt arra is, hogy a pszichológiai alkalmassági vizsgálatát követően 60 napos határidőn túl rendelték a FÜV Bizottság elé, és megsértették az 57/2009. (X.30.) IRM-ÖM-PTNM együttes rendelet 40. § (5) és (6) és 44. § (7) bekezdését. Mindezekre tekintettel a soron kívül elrendelt felülvizsgálat lefolytatása, annak eredménye, tehát szolgálatra alkalmatlan minősítése téves, megalapozatlan, illetőleg jogszerűtlen volt. Teljesen felesleges volt további panasz a rendőrség, bizottság vagy bárki felé, ezt csak bíróság vizsgálhatta felül.

[14] Utalt arra is, hogy a munkáltató személyiségi jogait teljes mértékben figyelmen kívül hagyta és őt hátrányosan megkülönböztette, megalázta, amikor azon a

rendőrkapitányságon ajánlott fel neki takarítónői állást, ahol előző nap még hivatásos rendőrként dolgozott. Korábbi két férfi kollegájának szolgálati viszonyát is egészségügyi állapotuk miatt szüntették meg, akik közalkalmazottként maradhattak, a rendőrségi fizetésüket teljes mértékben megtartva.

[15] Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását, annak helyes indokai alapján, a III. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

[16] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és azt megalapozatlannak találta.

[17] A jelen eljárásra irányadó 1952. évi Pp. hatálya alatt ugyan kizárólag az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezés csak kivételesen volt előterjeszthető, azonban a jogi képviselő nélkül eljáró felperes fellebbezésének tartalma – a fellebbezési kérelemmel ellentétben – az ítélet megváltoztatására irányul; Mf. 8. sorszám alatti észrevételében pedig a felperes már a határozat visszavonása mellett számára kedvező érdemi döntés meghozatalát kérte az ítéltáblától, ezért az 1952. évi Pp. 3. § (2) bekezdésében rögzített tartalom szerinti elbírálás elvére figyelemmel az ítéltábla további hiánypótlás nélkül a felperes fellebbezését érdemben, az ítélet megváltoztatására irányuló fellebbezésként is vizsgálta.

[18] Az 1952. évi Pp. 50. § (1) bekezdése értelmében a felek perbeli jog- és cselekvőképességét, ha ez iránt kétség merül fel, a bíróság az eljárás bármely szakában hivatalból vizsgálja; e körben a 164. § (2) bekezdése értelmében hivatalból is elrendelhet bizonyítást.

[19] Az 57/2009. (X.30.) IRM-ÖM-PTNM együttes rendelet 44. § (1) bekezdése szerint a FÜV Bizottság az Országos Rendőr-főkapitányság felülvizsgáló egységének szervezetében működik; annak összetételét a (2) bekezdés szerint a rendvédelmi szervezet irányító miniszter az orvosszakmai követelmények figyelembevételével állapítja meg. Az (I. r. ALPERES NEVE) Szervezeti és Működési Szabályzatáról szóló 20/2015. (IX.10.) ORFK utasítás 40. § f) pontja alapján a FÜV Bizottságot a Személyügyi Főigazgatóság működteti, mely Főigazgatóság az utasítás 36. pontja szerint az ORFK szervezeti egysége. A Személyügyi Főigazgatóságon belül működik a Felülvizsgáló Főosztály, amely össz-belügyi hatáskörrel rendelkezik. E szervezet nem minősül a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 3:1. § (1) bekezdése szerinti jogi személynek, jogképességgel erre tekintettel nem rendelkezik. A felperes keresetében II. r. alperesként megjelölt (II. r. ALPERES NEVE) ekként az 1952. évi Pp. 48. § szerinti jogképességgel nem bír.

[20] Az 1952. évi Pp. 130. § (1) bekezdés e) pontja értelmében a bíróság a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül elutasítja, ha megállapítható, hogy a félnek nincs perbeli jogképessége; a 157. § a) pontja szerint a bíróság a pert megszünteti, ha a keresetlevelet már a 130. § (1) bekezdés a-h) pontjai alapján idézés kibocsátása nélkül el kellett volna utasítani, míg a 251. § (1) bekezdése szerint, ha a másodfokú bíróság a pert a tárgyalás alapján a 157. §

értelmében megszünteti, az elsőfokú bíróság ítéletét végzéssel teljes egészében, vagy abban a részében, melyre a megszüntetés oka fennáll, hatályon kívül helyezi.

[21] Az ítéltábla a II. rendű alperes jogképességét hivatalból vizsgálva (BH1997.544.) megállapította, hogy jogképességgel nem rendelkezik, ezért vonatkozásában az 1952. évi Pp. 251. § alapján, figyelemmel az 1952. évi Pp. 157. § e) pontjára és 130. § (1) bekezdés e) pontjára, a pert megszüntette és az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte.

[22] Az elsőfokú bíróság ezt meghaladóan az eljárási szabályok megsértése nélkül, helytálló jogi indokok alapján utasította el a felperes keresetét.

[23] A felperes hivatkozott arra, hogy az elsőfokú eljárás bizonyítás lefolytatása nélkül négy évig húzódott, abban az általa előadottakat és a csatolt iratokat a bíróság érdemben nem vizsgálta. Az eljárás – jelentős részben felperesnek felróható – elhúzódása ugyanakkor nem szolgálhat az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének okaként.

[24] Az 1952. évi Pp. 121. § (1) bekezdés c) pontja értelmében a keresetlevélben fel kell tüntetni az érvényesíteni kívánt jogot, az annak alapjául szolgáló tényeknek és azok bizonyítékainak előadásával, valamint az (1) bekezdés e) pontja alapján a bíróság döntésére irányuló határozott kérelmet. Hiányos az a kereseti kérelem, mely nem vagy hiányosan tartalmazza az érvényesíteni kívánt jogra vonatkozó adatokat, az igény alapjául szolgáló tényeket, és azok bizonyítékait. Az érvényesíteni kívánt jog, az annak alapjául szolgáló tények és bizonyítékaik előadása elengedhetetlenül szükséges, hiszen ekként hozza a felperes a bíróság tudomására, hogy mi az a jog, amely alapján a másik féllel szemben valamely követelése áll fenn. A jog megjelölésének egyértelműnek kell lennie, ennek hiányát nem pótolhatja a határozott kereseti kérelem vagy a tényállítás. A bíróság ítéletét csak a peres felek által előadottakra alapíthatja.

[25] A felperesnek ennek megfelelően határozottan meg kellett volna jelölnie, hogy keresete a felmentéséről rendelkező állományparancs vagy a FÜV határozat, illetőleg az alkalmassági eljárás jogszerűtlenségének megállapítására irányul, részletesen megjelölve, hogy a jogszerűtlenséget mely okokra, jogszabálysértésekre alapítva állítja. Az alanyi keresethalmazatra tekintettel keresetét akként kellett volna előterjesztenie, hogy az egyes alperesekkel szemben fennálló keresete, a bíróság döntésére irányuló határozott és egyértelmű kérelme azonosítható legyen. Nyilatkoznia kellett volna arra is, amennyiben a felmentés jogszerűtlenségére nem hivatkozik, hogy mely jogszabályhely alapján kéri szolgálati jogviszonyának fennállását; esetleges megállapítási kereset esetén az 1952. évi Pp. 123. § szerinti jogvédelmi helyzet mely körülményekre tekintettel áll fenn a keresettel érintett alperessel szemben. A felperes keresetének e hiányait nem pótolja az alkalmassági vizsgálatok és FÜV eljárás iratainak – egyébként hiányos – csatolása, a bíróságnak nem feladata a hivatkozott eljárások általános felülvizsgálata és az esetleges jogsértések felkutatása; a felperesnek az 1952. évi Pp. 121. § (1) bekezdés c) pontja szerint is magának kell megjelölnie az érvényesíteni kívánt jogot, annak ténybeli és jogi alapjait, annak „felkutatását” nem háríthatja a bíróságra.

[26] Amennyiben a felperes keresete a felmentés jogellenessége alapján irányult a szolgálati jogviszony helyreállítására, a felperesnek a bírósági eljárás Hszt. szerinti

előfeltételeit, vagy azt is igazolnia kellett volna, hogy ezek hiányában is jogosult a keresetindításra. A Hszt. 86. § (2) bekezdés a) pont aa) alpontja szerint a hivatásos állomány tagjának szolgálati viszonyát felmentéssel meg kell szüntetni, ha minősítése pszichikai, fizikai vagy egészségi állapota alapján a hivatásos szolgálatra alkalmatlanná vált és a (6) bekezdés a) pont ac) alpontja szerint nem önhibából bekövetkezett pszichikai alkalmatlanság esetén a felajánlott másik, állapotának megfelelő szolgálati beosztást vagy nem hivatásos munkakört a hivatásos állomány tagja méltányolható okból nem fogadta el. A felmentéssel szemben a Hszt. 267. § (1) bekezdése értelmében szolgálati panasz terjeszthető elő a munkáltatói intézkedés közlésétől számított 15 napon belül. A Hszt. 270. § (1) bekezdése értelmében hivatásos állomány tagja szolgálati jogviszonyból származó vita esetén 30 napon belül keresettel fordulhat a bírósághoz, ha szolgálati panaszát, elsőfokú határozat elleni panaszát vagy fellebbezését elutasították, mely keresetet a (3) bekezdés a) pontja szerint a rendvédelmi szervezeti egységével szemben indíthatja meg, melynek előjárója az (1) bekezdés a) pontja esetében a sérelmezett jogvitára okot adó intézkedést hozta. Amennyiben a felperes a felmentés jogellenességét állítja, úgy a perindítást kötelezően meg kell előznie a szolgálati panasz előterjesztésének, nem dönthet akként, hogy azt – mivel álláspontja szerint eredményre nem vezet – mellőzve közvetlenül a bírósághoz fordul. A per adatai alapján azonban egyértelműen nem állapítható meg, hogy a felperes a felmentéssel szemben szolgálati panasszal élt-e.

[27] A felperes keresetlevelében kizárólagosan arra hivatkozott, hogy az alkalmassági eljárás, illetőleg FÜV eljárás során – az elrendelés kivételével - jogairól, fellebbezési lehetőségekről nem tájékoztatták. Állította, hogy a felmentésekor a megyében lett volna számára közalkalmazotti beosztás, de gyakorlatilag pszichikailag kényszerítették arra, hogy elmenjen a miskolci kapitányságról, azonban ezen tényelőadásával ellentétben kizárólag az 57/2009. (X.30.) IRM-ÖM-PTNM együttes rendelet 33. § (4) bekezdésének megsértésére hivatkozott, a felmentés jogellenességét kifejezetten nem állította. Összezszerű marasztalási kereseti kérelmével kapcsolatban csak azt adta elő, hogy 25 éves munkaviszonya utáni összeget nem fizették ki, de annak összezszerűségét nem jelölte meg, és nem állapítható meg, hogy a keresetben ezt érvényesítette-e. Állította, hogy 2016. májusától havi jövedelme 90%-át kapta kézhez, így 360 000 forinttal kevesebb jövedelemmel rendelkezett, mintha rendes munkaidőben látta volna el szolgálati feladatait hivatásos rendőrként, azonban nem jelölte meg, hogy ezen összeg megtérítésére mely jogalapon tart igényt, mint ahogy szolgálati jogviszonya helyreállítása körében sem nyilatkozott annak tényleges jogalapjáról.

[28] Az ítéltábla egyetértett azzal, hogy a felperes keresetlevele ekként nem felelt meg a Pp. 121. § (1) bekezdés c) és e) pontjában írtaknak. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ennek ellenére a keresetlevelet az alperesekkel közölte, az 1952. évi Pp. 128. §-a alapján a perindítás hatályai beálltak, így a bíróság a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül nem utasíthatta el annak hiányai miatt, és ezen okból az 1952. évi Pp. 157. § a) pontja alapján a per megszüntetésének sem volt helye. Az elsőfokú bíróságnak ezért a keresetet érdemben kellett elbírálnia, és ennek érdekében megkísérlnie a keresetlevél hiányainak a perben történő pótlását. Ennek érdekében 2, 10, 11. alatti végzésével írásban, a hiányok megjelölésével hívta fel nyilatkozattételre a feleprest, tájékoztatva az Ügyfélszolgálat ügyfélfogadás és a pártfogó ügyvéd igénybevétele lehetségéről is. A felperes, habár tett nyilatkozatokat a felhívásokra, azonban az ott megjelölt hiányokat nem pótolta, előadása általános szinten mozgott, illetőleg az iratok beszerzésére irányuló tevékenységét részletezte, azonban ahogyan azt az ítéltábla az előzőekben kifejtette, önmagában további iratok csatolása a Pp. 121. § (1) bekezdés c) és e) pontjának is megfelelő keresetlevél előterjesztése

nélkül nem lett volna alkalmas a kereset hiányainak a pótlására. Az elsőfokú bíróság a hiányok pótlása érdekében személyes meghallgatásra is idézte a felperest, aki szabályszerű idézésre nem jelent meg. Az elsőfokú bíróság az 1952. évi Pp. szerint rendelkezésre álló eljárési lehetőségeket kihasználva lehetőséget biztosított a felperesnek az elbírálásra alkalmas kereset előterjesztésére, figyelemmel arra is, hogy a bíróság köteles biztosítani a perben a jóhiszemű pervitel biztosítása és a perelhúzás, indokolatlan késedelmeskedés megakadályozása [1952. évi Pp. 8. § (1)-(4) bekezdés], az elsőfokú bíróság eljárési szabálysértés nélkül hozott további hiánypótlási eljárás és bizonyítás nélkül ítéletet. Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a felperes keresete olyan lényeges hiányosságokban szenvedett, melyek pótlása nélkül a kereset érdemben nem volt elbíráható, azt ezért a bíróságnak érdemben kellett elutasítania.

[29] A felperes fellebbezésében az elsőfokú eljáráshoz képest több, az alkalmassági eljárásban, illetőleg FÜV eljárásban elkövetett eljárési szabálysértést is megjelölt, azonban ezeket az 1952. évi Pp. 235. § (1) bekezdése alapján az ítéltábla a másodfokú eljárásban már nem vehette figyelembe. Megjegyzi ugyanakkor az ítéltábla, hogy ezen eljárési szabálysértések megjelölése mellett sem terjesztett elő a felperes az 1952. évi Pp. 121. § (1) bekezdés c) pontjának megfelelő keresetet.

[30] Rámutat továbbá az ítéltábla, hogy a felperes részben megállapítási keresetet terjesztett elő: kereseti kérelme részben annak megállapítására is irányult, hogy az 57/2009. (X.30.) IRM-ÖM-PTNM együttes rendelet 33. § (4) bekezdését megsértette az I. rendű alperes az alkalmassági eljárás során, hiszen a megismételt eljárásban olyan orvos vett részt, aki az első fokon hozott döntés meghozatalában, illetve az annak alapjául szolgáló vizsgálatban is eljár.

[31] A felperes soron kívüli pszichikai alkalmassági vizsgálatát a rendelet 25. § (1) bekezdése alapján az állományilletékes parancsnok rendelte el. A rendeletben foglaltak szerint amennyiben az elsőfokú vizsgálat alkalmatlan minősítéssel zárul, a 23. § (5) bekezdése szerint az alapellátó orvos kezdeményezi a másodfokú alkalmassági vizsgálat lefolytatását. Alkalmatlan másodfokú minősítés esetén a rendelet 23. § (5) bekezdése értelmében az alapellátó orvos az alkalmasság felülvizsgálatára irányuló eljárást kezdeményez. Az iratokból megállapíthatóan ez a felperes vonatkozásában is megtörtént. Az alkalmatlan véleményezésről és minősítésről hozott döntéssel szemben a rendelet 33. § (1) bekezdése fellebbezési jogot biztosít, míg az alkalmatlan minősítés esetén megindított FÜV eljárásban a rendelet 47. §-a alapján szintén jogorvoslat illeti meg a vizsgált személyt. Mivel a minősítési eljárás, illetőleg a FÜV eljárás során a felperes több alkalommal is élhetett jogorvoslati lehetőséggel, jogainak az I. rendű alperessel szemben az 1952. évi Pp. 123. §-a által megkívánt jogvédelmi helyzet nem állt fenn (BH2016.215.), az I. rendű alperessel szemben benyújtott megállapítási keresetét ezen okból is el kellett utasítani.

[32] Figyelemmel arra, hogy a felperes keresete a kifejtettek szerint olyan mértékben hiányos volt, hogy az érdemi elbírálásra nem volt alkalmas, és e hiányokat a felperes a bíróság felhívása ellenére sem pótolta, a perindítás hatályainak beálltát követően az elsőfokú bíróságnak érdemben annak elutasításáról kellett rendelkeznie. Az ítéltábla mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét az I. és III. rendű alperesek vonatkozásában 1952. évi Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[33] A másodfokú eljárás során az I. r. alperes fellebbezési ellenkérelmében perköltség iránti igényvel nem élt, míg a III. r. alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő, így az ítéltáblának az alperesek javára másodfokú perköltség megfizetéséről rendelkeznie nem kellett.

[34] A felperes munkavállalói költségkedvezményére tekintettel a le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Debrecen, 2021. május 27.

Dr. Pribula László s.k. a tanács elnöke, Dr. Gárdosi Judit s.k. előadó bíró,
Dr. Tass Edina s.k. bíró